

ΤΑΧΥΔΑΡΜΟΣ

1908

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ — 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908

ΤΑΧΥΔ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕ

Ἀλλά τῆς ἀπολύσεως ὅλας καταπραΰνάσης τὸν ἐρωτικὸν ἀναγκασμὸν, τὸ ἐξ ὀνειροπολημάτων πρῶμα διαλύεται, τὸ ἑρμητικὸν ἀναλαμβάνει τὰ δικαιώματά του, καὶ τότε πόσοι δυστυχεῖς σύζυγοι θὰ ἐδίδον εὐχαρίτως πᾶν ὅ,τι κέκτηνται, ὅπως ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου των !

Δύναται τις λοιπὸν νὰ συμπεράνῃ ὅτι, ἐάν οἱ νέοι ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς ἑαυτοὺς, πολλάκις καθίστανται θύματα τοῦ πάθους των· ἡ πείρα ἐπομένως τῶν γονέων καθίσταται ἀπολύτως ἀναγκαῖα, ὅπως ὀιανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐπὶ γάμου, ὅστις ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν φέρει εἰμὴ πονηροὺς καρπούς.»

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Β'.

Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΦΝΙ

(Πῶς ἀπαντᾷ εἰς τὰ ἔρρεα τοῦ κ. Γ. Λαμπάκη ὁ κ. Α. Ἀδαμαντίου.)

Ἡ Γενικὴ Ἐφορεῖα πολλάκις ἐπροσπάθησε νὰ πράξῃ καλὸν τι ὑπὲρ τῶν χριστιανικῶν μνημείων.

Ὅσάκις ἐξήτει νὰ τὸ πράξῃ ἐνεφανίζετο εἰς τὸ μέσον ὁ κ. Λαμπάκης καὶ ἐματαιώνετο ἡ προσπάθεια.

Αὐτὸς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τόσα τώρα ἔτη δὲν ὑπῆρξε δυνατόν νὰ γείνῃ τίποτε καλόν. Καὶ τώρα ὅτε τελεῖται ἐπὶ τέλους ἐργασία συστηματικὴ τὸν βλέπετε πάλιν.

Τὸν βλέπετε πῶς ἀναδύεται ἐκ τοῦ βάθους τῶν σκαμνίων καὶ κομβοσχοινίων καὶ σανδαλίων καὶ τοπουζίων ἥτοι ροπάλων του, καὶ ζητεῖ λόγον καὶ ἀπειλεῖ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς βεβήλους, οἱ ὅποιοι ἐτόλμησαν ν' ἀνασηκώσουν τὸν ἱερὸν πέπλον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσκέπαζεν αὐτὸν καὶ τὸ χριστιανολογικὸν ἐβραιοπάζαρό του.

Νὰ τοῦ δώσω ἐγὼ τὸν λόγον τοῦ κ. Λαμπάκη,

Συμπλέκων, λέγει, ἐπιτηδεῖως τὰς φράσεις μου ἀφίνω νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὁ Diehl λέγει κάπου περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἐκλαμβάνει τὸν Πειραιᾶ δι' ἄνθρωπον.

Δὲν συμπλέκω τὰς φράσεις μου, ὥστε νὰ νομισθῇ τοῦτο. Ὅχι. Αὐτὸ εἶπεν ὁ Diehl Ἀπέφυγα καὶ πάλιν νὰ εἶπω καθαρὰ καὶ ξάστερα ὅσα ὁ Diehl ἔγραψε. Τὰ ἀπέφυγα διότι ἦσαν πάρα

πολύ δύσκολα διὰ τὸν κ. Λαμπάκην. Ἡ ἰδική μου δὲ πρόθεσις ἦτο καὶ εἰς τὰ περὶ Diehl νὰ τοῦ δώσω μόνον μερικὰς νύξεις διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ μὴ ἐνοχλῇ τὰ βυζαντινὰ μνημεῖα, καὶ τὸν προαιώνιον ὕπνον τῶν, εἰς τὸν ὁποῖον τὰ εἶχον καταδικάσῃ χριστιανολόγοι τῆς λαμπρακείου ἀξίας.

Ἀλλ' ἂντὶ νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ κ. Λαμπάκης καὶ νὰ ἐκτιμῇ τὴν σιωπὴν μου, καὶ νὰ περιδεθῇ κανὲν κομποσχοίνιον τοῦ νὰ μετῶ τοὺς κόμβους πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν ἁμαρτιῶν του, — διαστρέφει τὰ πράγματα καὶ λέγει ὅτι τὸν συκοφαντᾷ. Τὸν κ. Λαμπάκην οὐδεὶς τὸν ὕβριζει περισσότερον καὶ οὐδεὶς τὸν συκοφαντεῖ περισσότερον ἀπὸ τὸν κ. Λαμπάκην.

Τὸ ἄρθρον μου ἐκεῖνο, ὅπου δι' ὀλίγων ὠμίλου περὶ τῶν κρίσεων τοῦ κ. Diehl δὲν τὸ ἔστειλα, εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου διδάσκαλον. Δὲν τὰ ἔστειλα, διότι ἐμφυτός τις εὐσπλαγχνία μὲ κάμνει τὴν ἐξ ἀνάγκης ὑπεράσπισιν τῶν χριστιανικῶν μνημείων καὶ τὴν ἀνιστοῦσαν ἐπιθέσιν κατὰ τοῦ κ. Λαμπάκη νὰ τὴν κρατῶ μεταξὺ μας.

Τὸ ἔστειλεν ὅμως, φαίνεται, αὐτὸς ὁ κ. Λαμπάκης· τοῦ ἔστειλε δὲ καὶ τὸ *Δαρνί* του, διὰ νὰ τοῦ δείξῃ, ὅτι τὸ ἔργον του εἶνε ἀριστοῦργημα.

Ὁ εὐσεβόφρων χριστιανολόγος, ὅπως ἀποκαλεῖ ἑαυτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὁ κ. Λαμπάκης, εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀνησυχῇ ξένους σοφοὺς νὰ γράψῃ ἀνηκουστα γράμματα διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ κατόπιν, ὅπως γνωρίζει.

Προκαλῶ τὸν κ. Λαμπάκην νὰ δημοσιεύσῃ τὰς ἀπαντήσεις τῶν γραμμάτων, τὰ ὅποια ἔστειλεν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν θὰ τὰς δημοσιεύσῃ τοῦ λέγω μόνον, ὅτι ἐννοεῖ ἤδη μόνος του, καὶ τοῦτο τὸν εὐθάνει, διατὶ ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ συζητῶ μαζί του.

Μοῦ λέγει ὅμως καὶ ἄλλο καταπληκτικόν. "Ὅτι εἶχα τὸ *Δαρνί* του ὡς προσευχητάριον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐδιδάχθην, καὶ ὅτι εἰμαι ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ διαβάσω τὰς φυλλάδας τοῦ κ. Λαμπάκη τὰς διαβάσω μόνον, ὅταν ἔχω ὁρεξίν νὰ ψαρεύσω κανένα χριστιανολογικὸν ἰχθυῖν.

Μὲ ἀναγκάζει τοιοῦτοτρόπως νὰ τοῦ εἰπω καθαρά τι λέγει ὁ Diehl περὶ αὐτοῦ, διὰ νὰ ἴδῃ ὅτι εἶπον ἐγὼ ὀλιγώτερα ἀπὸ ὅσα λέγει ὁ Diehl, καὶ διὰ νὰ γνωρίσῃ καλλίτερον ποῖον εἶνε τὸ *Δαρνί* του, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἔχω ὡς προσευχητάριον, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠντλησα σοφίαν. Ὅρθῶς ὅμως τὸ λέγει προσευχητάριον διότι εἶνε γεματὸν ἀπὸ ὀπτασίας.

Ἀὐθωρεῖ, λέγει ὁ κ. Λαμπάκης, ἐγράψαμεν εἰς τὸν κ. Diehl νὰ γράψῃ ἡμῖν οὕτως ποῦ ἐξελάβομεν τὸν Πειραιᾶ δι' ἄνθρωπον καὶ τὸ ὄνομα Μονῆς ὡς ὄνομα ἡγουμένου».

Ἐπιλέγει δὲ τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ τῆς Χριστιανολογικῆς του ἡθικότητος: «μέχρι τῆς στείγης ταύτης ὁ κ. Diehl οὐδὲν ἡμῖν ἀπῆνενδεν».

Ὁ κ. Diehl δὲν ἀπῆντησεν εἰς τὸν κ. Λαμπάκην καὶ ἐὼν ἀπῆντης κατόπιν, ὁ κ. Λαμπάκης, ὁ ὁποῖος ἔλαβε καὶ ἄλλας ἀπαντήσεις, θὰ ἤχητο νὰ μὴ ἔγραφε καθόλου καλλίτερα.

Ὁρίστω ὁ Χριστιανολόγος. Ἀφοῦ ἐξήγησε τὸν λόγον ἀπὸ τὴν Γενικήν Ἐφορείαν, τὸν ζητεῖ τώρα καὶ ἀπὸ τὸν Diehl. Δὲν ἤξευρε ἀπὸ ποῦ

νὰ πρωτοξητήσῃ τὸν λόγον. Νὰ τοῦ τὸν δώσω ἐγὼ τὸν λόγον.

Ἡ δόξα τοῦ Ἑλληνος χριστιανολόγου εἶνε τὸ φυλλάδιόν του περὶ *Δαρνίου*. Αὐτὸ κάθε πόσον προβάλλει εἰς τὸ μέσον. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱερὰ βιβλος τῆς λαμπρακείου σοφίας. Εἶνε πόσον σπουδαῖον, ὥστε ἔκαμε καὶ Β' ἐκδόσιν, ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης, ὡς φαίνεται. Ἐπρόταξε δὲ εἰς τὴν Β' ἐκδόσιν ὅλα τὰ γράμματα τὰ φιλοσοφητικὰ εὐχαριστίας διὰ τὴν ἀποστολὴν, τὰ ὅποια μερικοὶ τοῦ ἔγραψαν, ἐξ ἀπλοῦ κοινωνικοῦ καθήκοντος.

Τώρα ἂς ἀκούσῃ τὴν κρίσιν τοῦ Diehl, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ καθηγητὴς τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας καὶ τέχνης εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, Ἐπίσημος δηλ. καὶ ἐπιφανὴς βυζαντινολόγος· εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο κέντρον τοῦ φωτός καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Τὴν κρίσιν τὴν ἔγραψεν ὁ Diehl εἰς τὴν *Revue Critique*, 5 Δεκεμβρίου 1892. Δὲν ἔχω πρόχειρον τὴν σελίδα· τὴν εὕρισκει εὐκόλως ὁ κ. Λαμπάκης εἰς τὸν πίνακα, — ἐὰν ἤξευρῃ νὰ μεταχειρίζεται πίνακα ἐπιστημονικόν, — ἢ ἀπλούστερον, ὅπως κάμουν τὰ σχολαρούδια τῶν

ΑΠΟ ΤΑ

Ἡ "ΧΡΥΣΗ"

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΙΑΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ)
ΗΡΩΟΣ, Τ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεςινού)

Εὐτυχισμένην!

Ἦτο τοῦτο, μία εὐσχημος πρόκλησις εἰς τὸν ἀφελῆ Μπλέσσην, νὰ μὴ σεβασθῇ ἐπὶ πλέον τὴν ὠραίαν ἐκείνην γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐζήτει νὰ τοῦ παραδωθῇ· νὰ μὴ φεισθῇ πλέον αὐτῆς· νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ πλέον πρὸ οὐδενός.

Καὶ ὁ Μπλέσσης, ἠνῶνησε τὴν πρόκλησιν, καὶ ἐζήτησε νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτῆς.

Καὶ ὅπως, ἡ μαρκεσία Φιεραμόντε, εὐρίσκετο ἀνακεκλιμένη μέσα εἰς τὰς ἀγκαλὰς του, μὲ τὰ χεῖλη προτεινόμενα εἰς φιλήματα, μὲ τὰ πλούσια στήθη πρόσχοντα, τὴν περιεπύχθη ἰσχυρῶς, τὴν ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἐκόλλησε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Ἐκείνη δὲν ἐδοκίμασε ν' ἀντιστῇ.

Ἦτο περιπαθὴς ὁ ἐναγκαλισμὸς τοῦ Μπλέσση, γλυκὰ καὶ μεθυστικά τὰ φιλήματα του.

Ἀλλ' ὅταν, εἶδεν ἑαυτὴν, εἰς τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου ἐκείνου, πρὸ τοῦ ὁποίου, τρομάζει πᾶσα τιμία γυνὴ· ὅταν τὰ χεῖλη τοῦ Μπλέσση τὰ ἡσθάνθη διάθερμα τώρα, προσκολλώμενα καὶ περιεφερόμενα ἐπὶ τῶν ἀπογυμνωθέντων ὤμων της· ὅταν, τὰ λευκὰ πλούσια στήθη της, προέβαλον ἀφύλακτα καὶ ἀκάλυπτα πλέον, ἡ μαρκεσία Φιεραμόντε συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν.

Ἡ μέθη, ὑπὸ τῆς ὁποίας κατήχητο ὑπεχώρησε πρὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς τιμῆς, διατρέ-

χωρίων, φυλλομετρῶν τὰ φύλλα τοῦ τεύχους.

Διὰ νὰ μὴ στενοχωρῇθῃ δὲ καὶ πάλιν ἀδίκως ὁ κ. Λαμπάκης, καὶ ἀνησυχήσῃ τὸν κ. Diehl ἐρωτῶν αὐτὸν «νὰ γράψῃ αὐτοῖς» (πληθυντικὸς τῆς μεγαλοπρεπείας) ποία εἶνε αὐτὴ ἡ Revue Critique, τὸν πληροφορῶ, ὅτι εὕρισχει τὴν Revue Critique, περιοδικὸν ἐπίτηδες δι' ἀληθινὰς ἐπιστημονικὰς κρίσεις, εἰς τὴν ἡμετέραν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀρχαιολογικὴν Σχολήν.

(Ἔπετα: Συνέχεια)

ΑΔΑΜ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ
